

Een reisje met Sinterklaas

DOOR

W. BLOMBERG—ZEEMAN.

't Was Zondagavond. Jantje Berkhout was een uurtje later dan anders naar bed gegaan. Dat kwam, omdat Tante Lien er geweest was. En die tante Lien kon zoo heerlijk vertellen, dat iedereen vergat op de klok te kijken.

Je moet weten dat tante Lien zuster was in een groot kinder-ziekenhuis. Jan kwam er ook wel eens. Hij vond het altijd zoo'n aardig gezicht, die rijen witte ledikantjes en die gezellige, lange tafels waarop meestal vazen met bloemen pronkten.

Toch was hij altijd maar weer heel blij, als hij de groote stoep afging. Al leek het hem er nog zoo vriendelijk en gezellig, toch moest het heel naar zijn, ziek op bed te liggen, zonder dat Moeder je verzorgde.

Tante had vanavond van een jongetje verteld, die wel een jaar in 't ziekenhuis had gelegen, maar die nu naar huis was gegaan. Maar hij zou thuis nog wel weken moeten liggen.

„Dus als 't Sinterklaas is, kan hij geen tafels kijken?“, had Jan gevraagd.

„Nee, dat zal niet gaan. Maar hij is bij zijn Moedertje en dat zal hij zeker nog veel prettiger vinden dan mooie winkels bekijken,“ had Tante geantwoord.

„Hebben de kinderen bij u ook pret op Sinterklaas-avond?“

„Ja jongen, daar zorgen we wel voor. En jij mag me meehelpen.“

„Ik, Tante, ik?“

„Ja, jij. Snuffel eens goed in de speelgoedkast, of daar geen stukje speelgoed is, dat je af wilt staan voor de zaalkindertjes.“

„'t Is haast allemaal kapot,“ zei Jan bedremmeld. Tersluiks keek hij eens naar Moeder.

„Onze Janneman is helaas een vernielal,“ sprak Moeder.

„Dat is jammer,“ zei tante Lien, maar gelukkig was ze gauw over wat anders begonnen.

En heusch, de klok sloeg half negen, toen Jantje in zijn bed stapte. Geen vijf minuten later was hij ingeslapen. Zijn blonde kopje lag diep in 't kussen. Maar wat was dat? Wie ging daar bij zijn bed zitten? Sinterklaas! Hij had zijn rood-fluweelen tabberd aan en zijn gouden staf zette hij naast Jantjes bed.

„Dag Jan Berkhout!“

„Dag Sinterklaas! Komt u uit den schoorsteen?“

„Ja jongen, ik ben aan 't reizen en trekken. Heb je lust een tochtje mee te maken? Ik moet speelgoed uitzoeken bij de kabouters.“

„Bij de kabouters? Hè, die wou ik zoo graag eens echt zien.“

„Nu vooruit dan maar.“ Sinterklaas nam Jan bij de hand. „Houd me maar aan mijn tabberd vast,“ zei Sinterklaas, toen ze naast den schoorsteen stonden. En flip, flap, daar vlogen ze den schoorsteen door, over de pannen, langs den dakgoot en roeft weer naar beneden.

Jan had geen tijd om bang te zijn, want alles ging vliegens-vlug. Onder een grooten kastanjeboom bleven ze staan. Even tikte Sinterklaas met zijn staf op den grond en daar verscheen een aardig manneke met een rood manteltje. Hij maakte een

diepe buiging, zoodat zijn roode mutsje in het zand viel.

„Ga ons maar voor,” sprak Sinterklaas. Meteen raakte hij Jan met zijn staf aan en nu kwam er een klein spleetje in den grond en daar gingen ze door. Eerst het dwergje, toen Sinterklaas en toen Jan. 't Was grappig, maar Jan leek nu ook een dwerg. Ze zakten al maar dieper. Dat was niets geen prettig gevoel. Gelukkig, nu stonden ze stil.

„Waar zijn we nu?” vroeg Jan aan Sint, toen ze voor een mooi, wit huisje stonden.

„Dat is de werkplaats van de kabouters.”

„Treedt maar binnen,” zei de kabouter met een piepstemmetje. En nu zag Jan nog veel meer kabouters. De een zaagde, een ander schilderde, een derde lijmde, weer een ander smeedde het ijzer.

„Wat maken jullie?” vroeg Jan aan een klein dikkertje.

„We maken in orde, wat menschenkindertjes bedorven hebben,” was het ernstige antwoord.

„O, dat is mijn paard!” riep Jan eensklaps verheugd. „Ik zie het aan zijn pooten. Laatst heb ik zijn staart er uit getrokken. Wat doen jullie er mee?”

„We maken van garen een nieuwen staart en dan maakt Sinterklaas er een ziek kind mee blij.”

Een weinig beschaamd ging Jan verder. Daar op een heel klein stoeltje zat een dwergje te plakken. Groote stapels prentenboeken met kapotte ruggen kregen een nieuw, stevig rugje. „Dat is mijn boek en dat met die scheur ook en dit met die losse kaft.”

Verwijdend keek de dwerg hem aan. Jantje voelde zich onbehaaglijk, hij trok eens aan den tabberd van Sinterklaas, alsof hij zeggen wou: „Kom, laten we nu maar heengaan.”

„Ja zeker jongen, je mag nog meer zien,” sprak Sinterklaas.

Jan wou zeggen dat hij dat niet bedoelde, maar Sinterklaas liep met groote passen naar een ander deel der zaal.

„Hè, hoe komt dat beertje nu zoo stuk?” vroeg Sinterklaas aan een dwergje in een grasgroen truitje, die bezig was een opengereten buikje van een teddy-beestje dicht te naaien.

„Ik deed het met een spijker,” antwoordde Jan.

„Jij, jij?” riepen Sinterklaas en het dwergje tegelijk. En ze keken Jan zoo boos aan, dat hij van schrik — zijn oogen opende. Hij had alles maar gedroomd. Het zonnetje scheen al door de ruiten. Met een wip sprong hij uit bed en liep regelrecht naar de speelgoedkast. Als het toch eens waar was. Als hij eens echt naar de kabouters was geweest! Ach kijk, daar lag zijn paard zonder staart. En daar op de plank lagen

zijn prentenboeken met kapotte ruggen en gescheurde bladzijden. In den hoek stond zijn beer, het paardehaar pulde uit zijn opengereten buikje.

„Er is allemaal niets van waar,” pruilde Jan en met zijn bloote voetje stampte hij op den grond.

Daar kwam Moeder om een hoekje van de deur kijken. Verbaasd bleef ze staan. 't Was ook een wonderlijk tooneeltje, wat ze zag. Janneman in zijn nachtgoed te midden van een berg speelgoed en met een gezicht zoo kwaad als een spin.

Maar toen hij Moeder met zijn betraande kijkertjes aanzag, tilde ze hem gauw in bed. Moedertje ging op den rand vlak

naast hem zitten, en nu vertelde Jan van zijn nachtelijken droomtocht. Hij verzwegen ook niet, dat hij zich zoo heel, heel erg geschaamd had.

„Ik wou toch wel, dat het echt gebeurd was,” besloot Jan zijn verhaal. „Ziet u, dan kon ik tante Lien meehelpen.”

Even dacht Moeder na en toen zei ze tegen Jan: „Jongen, willen wij samen probeeren te doen, wat die kabouters deden? dan heb je niet voor niets gedroomd.”

Vlug boende Jan zijn tranen weg en hij beloofde Moe een knappe kabouter te zijn.

Straks zal hij heel wat zieke kindertjes verblijden met zijn kabouterwerk.

